

БРАТЯ ГРИМ

СТАРИЯТ СУЛТАН

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2016

chitanka.info

Един овчар имал вярно куче, на име Султан, което много остаряло и всичките му зъби опаднали. Един ден овчарят и жена му стояли двамата пред къщата и овчарят казал:

— Утре сутринта ще застрелям стария Султан, защото вече за нищо не го бива.

Но жена му рекла:

— Моля те, остави горкото вярно животно да си живее, то ни служи добре много години и сме длъжни да му осигурим препитание през остатъка от дните му.

— Но за какво ни е — казал овчарят, — той няма и един зъб в устата си и крадците изобщо не се плашат от него. Вярно, че ни е служил, но така се е отплащал за прехраната си. Утре е последният му ден, това е.

Бедният Султан, който се бил излегнал близо до тях, чул всичко, което овчарят и жена му си казали, и бил ужасен от мисълта, че утре е последният му ден. Затова вечерта отишъл при своя добър приятел вълка, който живеел в гората, и му разказал за всичките си беди и как господарят му смятал да го убие на сутринта.

— Успокой се — казал вълкът. — Аз ще ти дам добър съвет. Твоят господар, както знаеш, отива всяка сутрин много рано с жена си на полето, те вземат със себе си малкото си дете и го слагат да лежи зад оградата на сянка, докато работят. Ти легни близо до детето и се престори, че го пазиш, а аз ще изскоча от гората, ще го грабна и ще избягам с него. Ти трябва да се спуснеш след мен с най-голямата бързина, на която си способен, а аз ще го изпусна, тогава ти ще можеш да го отнесеш обратно и те ще помислят, че си спасил детето им, и ще ти бъдат толкова благодарни, че ще се грижат за теб докато си жив.

Кучето много харесало този план и всичко се наредило така, както се уговорили. Вълкът избягал с детето не много надалече, овчарят и жена му се развикали, но Султан скоро го настигнал и донесъл горкото мъниче на господаря и господарката си. Тогава овчарят го погалил по главата и казал:

— Старият Султан спаси детето ни от вълка, ето защо той трябва да живее, да се грижим добре за него и да получава много храна. Върви вкъщи, жено, дай му една хубава вечеря и му сложи старата ми възглавница — да спи на нея, докато е жив.

От този ден нататък Султан имал всичко, което можел да си пожелае.

Скоро след това вълкът дошъл, пожелал му щастие и казал:

— Сега, драги, трябва да не ме издаваш, а да обръщаш глава на другата страна, когато искам да опитам някоя от хубавите тлъсти овце на стария овчар.

— Не — рекъл Султан — Аз ще бъда верен на господаря си.

Обаче вълкът помислил, че той се шегува, и дошъл една нощ да си грабне някое апетитно парче. Но Султан казал на господаря си какво смята да прави вълкът и той го причакал зад вратата на обора. Когато вълкът се впуснал да си търси някоя хубава тлъста овца, той го наложил със здравата си тояга по гърба и хубаво начесал козината му.

Тогава вълкът много се ядосал, нарекъл Султан „стар измамник“ и се закълел, че ще си отмъсти. И тъй, на другата сутрин вълкът изпратил глигана да покани Султан да дойде в гората да си разчистят сметките. Султан нямало кого да помоли да му бъде секундант, освен старата трикрака котка на овчаря, така че той я взел със себе си и клетото животно с усилие куцукало край него, но с навирена право нагоре опашка.

Вълкът и глиганът пристигнали първи на мястото и когато отдалече забелязали враговете им да идат и видели дългата опашка на котката да стърчи изправена нагоре, помислили, че тя носи сабята на Султан за битката, и всеки път, когато тя приляквала накуцвайки, мислели, че взема по един камък, за да го хвърля по тях. Тогава те заявили, че не харесват този начин на борба, и глиганът се скрил зад един храст, а вълкът скочил на едно дърво.

Султан и котката скоро дошли, огледали се наоколо и се учудили, че нямало никой. Глиганът обаче не бил напълно скрит и ушите му стърчали от храста. Когато помръднал леко едното си ухо, котката, виждайки, че нещо се движи, помислила, че е мишка, скочила върху него и го ухапала и задраскала, а глиганът рипнал, изгрухтял и побягнал, като викал:

— Погледни горе на дървото, там седи виновният.

Тогава те погледнали нагоре и съзрели вълка да седи сред клоните. Те го нарекли страхлив негодник и не го оставили да слезе, докато не се засрамил искрено от себе си и обещал да се сдобри със стария Султан.

Илюстрация: Уолтър Крейн (Walter Crane, 1882)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.